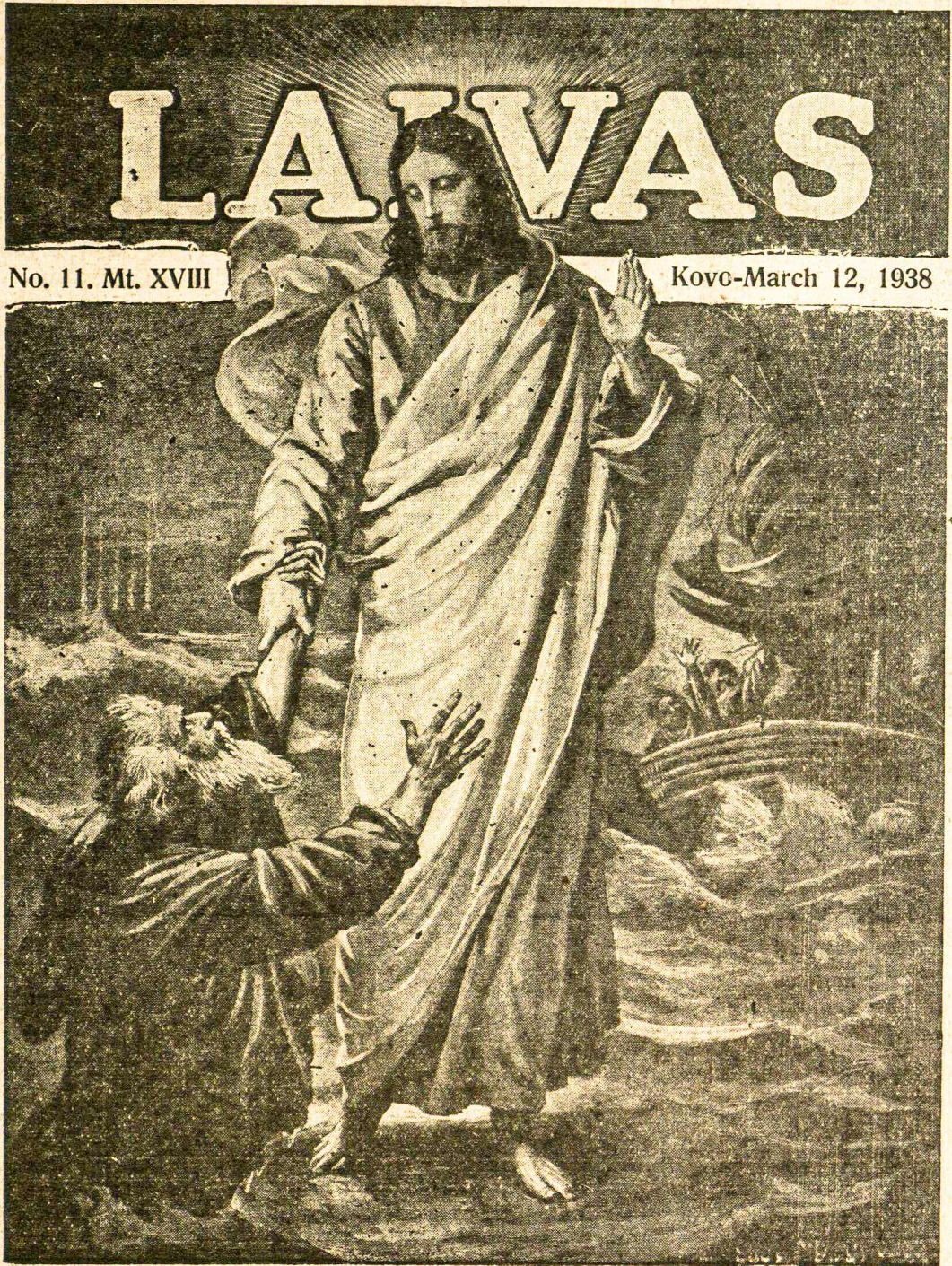

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 11. Mt. XVIII

Kovo-March 12, 1938

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

II GAVĒNIOS SEKMADIENIS

EVANGELIJA

MAT. 17. 1—9.

LEKCIJA

I TESAL. 4, 1—7.

ANUO metu Jēzus pasiēmē su savim Pet-
ra, Jokūbā ir jo broļi Jonā ir užsivedē
juos nuošaliai ant aukšto kalno. Tenai jis
atsimainē jū akyvaizdoje: jo veidas žibējo,
kaip saulē, jo gi drabužiai pasidarē balti
kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodē Mozē
ir Elijas, kuriodu kalbējosi su juomi. Atsi-
liepdamas Petras tarē Jēzui: Viešpatie, mums
čia gera būti; jei nori, padarykime čia tris
padangtes, vienā tau, vienā Mozei ir vienā
Elijui. Dar jam tebekalbant, štai, šviesus de-
besis apsiautē juos, ir štai, balsas iš de-
besies sakē: Šitaš mano mylimasai Sūnus, ku-
riame aš turiu sau daug pasimėgimo; jo kla-
sykite. Tai išgirdē mokytiniai parpuolē ant
savo veido ir labai bijojo. Bet Jēzus priējo,
jū prisilietē ir jiems tarē: Kelkitēs ir nebi-
jokite. Pakēļ savo akis, jie nieko daugiau
nebematē, kaip tik vienā Jēzū.

Nueinant jiems nuo kalno, Jēzus davē

BROLIAI, mes prašome jus ir maldaujame
Viešpatyje Jēzūje taip elgtis, kaip išmo-
kote iš mūsų, kaip jums reikia elgtis ir pa-
tikti Dievui, kad darytumėte daugiau pa-
žangos. Nes jūs žinote, kokius įsakymus aš
jums daviau Viešpaties Jėzaus vardu. Nes ta
yra Dievo valia, kad jūs būtumėte šventi,
kad susilaikytumėte nuo paleistuvystės, kad
kiekvienas mokėtų laikyti savo indą šven-
tume ir pagarboje, nepasiduodamas gašliam
geiduliui, kaip pagonyš, kurie nepažįsta Die-
vo, ir kad nėvienas neskriaustų ir neapgau-
dinėtų savo brolio reikale; nes Viešpats yra
visų tų dalykų keršytojas, taip kaip mes jau
sakėme ir liudijome. Nes Dievas nepašaukė
mūsų į susitepimą, bet į šventumą.

jiems įsakymą tardamas: Niekam nesakyki-
te apie tą regėjimą, kolei žmogaus Sūnus
neatsikels iš numirusių.

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

Šv. Jonas Baptistas Vianney

Nuodėmklausyklos šventasis

KUNIGAS Jonas Baptistas Vianney, Ar-
so klebonas, per kuturias dešimt metų
buvo sielų ištikimasis ir tikrasis gany-
tojas. Tą garbingą pareigą, būtent, sielų ga-
nymo pareigą, jis laikė, kaipo brangiausią
pareigą ir iškilmingiausią privilegiją, kokia
gali būti duota miruoliui žmogui. Jo vys-
kupas, kai jį siuntė į Arso eiti klebono pa-
reigas, jį perspėjo, sakydamas, kad tai yra
maža parapijėlė, kurioje mažai tebuvo Die-
vo meilės; ir, padrašinimui, vyskupas pra-
našavo, kad jaunas kunigėlis uždegs tą mei-
lę, kuri buvo užgesus Arso parapijos žmo-
nėse.

Ir ta vyskupo pranašystė tiksliai išsipildė.

Tačiau, neturime klaidingai manyti, kad
Arso parapija iš užsimiršimo apie Dievą ste-
buklingai iš karto persimainė į krikščioniš-
kos meilės ir dorybių žydintį ir gražių vai-
sių nešantį darželį. Ne, ne iš karto ir ne
staiga. Tiesa, kunigui Vianney uoliai besi-
darbuojant ir karštai maldaujant Dievo pa-
galbos, kad įvyko stebuklai tik su laiku, ir,
Dievui padedant, Arso parapijėlė pasikeitė
į pirmutinę ir puikiausią parapiją visoje
vyskupijoje. Tam tikslui kunigas Vianney
nenustojančiai meldėsi ir vykdė atgailos aš-
trų gyvenimą, patš darydamas didelius pa-
siaukojimus, vargingai gyvendamas ir rody-
damas nuolatinio šventumo kilnų pavyzdį.

Seminarijoje, jaunas Vianney nebuvo pažangus moksle ir su dideliu sunkumu mokinosi. Dėl to, tapus išventintu į kunigus, dvasinė darbuotė iš pradžių gan sunkiai ėjo jam. Jis nebuvo vienas iš tų pamokslininkų, kurie, žvelgę į vieną kitą komentarą ar pamokslų knygas, ir sako tikrai kilnius pamokslus. Jo knygos knygyne ko ne visos buvo paženklintos skaitlinguose puslapiuose, iš kurių jis tur būt atmintinai mokėsi pamokslus sakyti. Visgi jaunas klebonas nematė, kad vienais pamokslais galėsiąs atitaisyti Arso parapiją. Dėl to jis aukavo daug laiko vaikų katechizacijai, pats atsilankydamas į parapijonų namus ir susipažindamas su visomis apystovomis, kaip laikinėmis, taip ir dvasiškomis. Jis atsisakė ne vien patogumų, bet ir visų reikalingų dateklių geresniam gyvenimui, kad galėtų šelpti ar valgydinti vargšus ir skurdžius. Tačiau, viršum visa ko, jis uoliausiai darbavosi nuodėmklausykoje, mokindamas, patardamas, perspėdamas ir guosdamas jo globai pavestus žmones.

Tai yra kaipo **Nuodėmklausykos šventasis**, kad Šv. Jonas Baptistas Vianney šiandien yra labiausiai gerbiamas. Kaip nuodėmklausio ir dvasiškojo vadovo jo dovanos ar gabumai ir galybė buvo jo parapijonų veikiai atjausta ir žinoma su tomis paselkmėmis, kad jie patys pradėjo kitiems parapijonims kalbėti apie savo gerbtina kleboną. Tos žinios pradėjo skubiai ir plačiai skleistis, kol penitentai iš visu kraštų ėmė keliauti į Arsa ir ieškoti jo dvasiškos pagalbos ir suraminimo. To nuolankaus ir paprasto kunigo nuodėmklausykoje klūnoio arkštos kilmės vyrai ir moterys, intelektualai ir mokslininkai, kaip ir skurdžiai ar kašniečiai. Tas šventasis kunigas nuodėmklausykoje išbūdavo šešioliką valandų į para, o kartais net daugiau ir ilgiau joje sėdėdavo, kad klausyti išpažinčių, nežūrėdamas, kad reikia pasisotinti ar pasilsėti. Jis žinojo, kas turi būti žmoguje ir sugebėjo visa aiškiausiai nušviesti nustebusiems penitentams, kurie ieškojo jo dvasišku patarimų. Jis nustelbė ir baigino veidmainius, sunaikindamas jų piktus užsimojimus, kad apgauti šv. nuodėmklausį. Nemokytiesiems ir paprastiesiems žmoneliams, jis sugebėjo išganingai nušviesti visas painia-

vas ir ryškiausiai atsakyti į visus paklausimus.

Visgi turime visada atminti, kad šio šventojo gyvenimo ir darbų stebuklingoji dalis buvo išimtina; ir, kad jo darbuotė buvo paprasta, kasdieninė, pareiginė ir maldinga nuodėmklausykoje, kokia pareina kiekvienam kunigui, kuris visiškai atsiduoda žmonių išganingai tarnybai.

Šv. Jonas Baptistas Vianney į vienerius metus išklaudydavo į 75,000 išpažinčių, iš kurių, kaip pripažinta, būdavo keletas stebuklingų atsivertimų.

Kalbant, kad Arso klebonas davė tokį pavyzdį, kurį turėtų sekti visi kunigai, kurie turi tikrą įpareigojimą klausyti išpažinčių, taip turime suprasti, kad nuodėmklausykla yra viena iš svarbiausių ir įkyriausių tardymo vietų, į kurią žmogus eina ir pats išsipažįsta savo kaltes. Ištikrųjų taip yra, nes kunigas, sėdėdamas nuodėmklausykoje, kaip Jėzaus Kristaus atstovautojas, o ne iš savo asmeninio pasirinkimo, kad nuodėmklausio gyvenimas yra pakeliamas bei pakenčiamas. Juoba! šiame pasaulyje gyveno milijonai žmonių, net ir šiandien jų yra keletas, kurie manė ir mąsto, kad kunigas džiaugiasi iš savo darbo nuodėmklausykoje su tikslu gauti pragarišką patenkinimą beklausant apie miruolio žmogaus nuodėmes ar silpnybes. Gi šiandien, net tarp protestantų, paprastai yra priimta, kad nuodėmklausio pareiga nėra pavydėtina. Neabejojama, kad nuodėmklausis džiaugiasi, kaip ir kiekvienas kitas kunigas, kai per gerai atliktą šv. išpažintį nusidėjėlis sugrižta prie Dievo, o sielą paliuosuojama iš pragaro amžinojo pasmerkimo. Ir visi kiti kunigai džiaugiasi iš panašių įvykių, tikėdami, kad pelno gausų atlyginimą už sunkių pareigų ėjimą nuodėmklausykoje, duodant suraminimą, patarimus, persergėjimus, pamokinius ir paguodą nusidėjėliams, kurie be kunigo dvasiškosios pagalbos gal taptų pasmerkti ar būtų amžinai pražuvę.

Taip pat yra tas didelis darbas, dėl kurio ne kiekvienas nuodėmklausis sakosi sugebąs, kad prigelbėti dideliai maldingoms sieloms siekti tobulumo. Tačiau, atiduodami didelę pagarbą kunigams už tuos visus suraminimus ir paguodas, liekasi teisinga

sakyti, kad nuodėmklausykla yra viena iš sunkiausių pareigų parapijos klebono gyvenime, ir dėl to jis reikalauja Dievo malonių, kad visada būtų pastovus, pareigingas, dvasiškas, ir net kantrus atgailos tribunėje. Tos visos malonės ateina kiekvienam kunigui, kurie jų maldauja per Šv. Jono Baptisto Vianney, Arso klebono, užtarymą.

Kaip Arso atšalusi parapija buvo uždegta katalikiškojo gyvenimo palaiminta liepsna per jos klebono uolią darbuotę nuodėmklausykloje, taip ir kiekviena iš mūsų atšalusių parapijų gali virsti dvasiškai gyva ir malonėmis turtinga parapija, jei viskas yra tvarkoje jų nuodėmklausyklose. Vien nuodėmklausykloje katalikas yra verčiamas klausyti tiesioginio žodžio, duodamo jam asmeniai. Katalikai žino, kad tai yra jų privilegija ir pareiga klausyti pamokslų ir dvasiškųjų pamokų, bet jie nėra verčiami tai daryti. Kai kurie iš jų pripranta iš ryto atsilankyti vien ant rytmetinių pamaldų, kai pamokslai nėra sakomi, tuomi atlikdami savo pareigą sekmadieniais ar šventadieniais klausyti šv. Mišių, bet nepelnydami ganytojiškų pamokinių. Jie taip pat žino, kad turi susipažinti su savo kunigais, bet kai kurie arba iš nedrąsumo arba iš nepaisymo

eina iš metų į metus netardami nė vieno žodėlio savo parapijos kunigams. Vien tik nuodėmklausykloje, į kurią verstinaiteina, kad į metus vieną kartą atlikti velykinę išpažintį, tik tada kalbasi su savo dvasiškais ganytojais. Argi jiems leistina vien pakartoti nuodėmių ilgąsias eiles, gauti išrišimą ir paskui nesirodyti per visus metus, nepelnant išganingų pamokinių ir negaunant padaršinimo žodžių, nė netariant mandagaus bei širdingo pasveikinimo? Tačiau, gan dėkingi esame žinoti, kad beveik visi nuodėmklausiai yra pasiryžę, ir trokšta ir ieško progos, kad turėti išganingą kalbą ar pašnekėję su katalikais, kurie taikosi bent vieną kartą į metus pasirodyti savo nuodėmklausiai ir priimti šv. sakramentus Velykų metu. Bet, kur kunigai uoliai darbuojasi ir viskas eina tvarkoje, Šv. Jono Baptisto Vianney, Arso klebono, galingas užtarymas jiems prigriebės daugiau padaryti ir išganingiau veikti. Arso klebonas, kaip kapitonas mažo laivo, kurio vardas yra Arsas, vartojo visas pastangas ir priemones jį laimingai vairuoti, sakydamas išganingus pamokslius, darydamas ganytojiškus aplankymus ir varydamas katechizacijos kilnųjį darbą. Tačiau, jo kompasas ir jo vairs buvo nuodėmklausykla.

Kad "broliaukai" turėtų "sesutes". — Mrs. Catherine Durkin iš Joliet, Ill., prieš tris metus išsūnijus du našlaičius, šiomis dienomis įdukrino ir dvi našlaites. Čia matome juos supažindinant.

Naujos knygos

- J. Aleksa, Kristaus Kančia 50c
 J. Aleksa, Gegužės Mėnuo 30c
 Naujas Testamentas
 (nauja laida) \$1.50
 V. Bode, Nenuodykim
 Alkoholiu 05c
 S. Yla, Šeimos Žaizda .. 05c
 B. Skurkis, Tikiu 05c
 Lietuvos Karalienė 05c
 B. Skurkis, Dieviškoji
 Amnestija 05c

Su užsakymais kreipkitės į

"DRAUGO" KNYGYNĄ

2334 S. Oakley Avenue,
 Chicago, Illinois

Kun. J. Bružikas, S. J.

Kurti - Nebyliai

Laimė Būti Sveikam

TIK tas žmogus pradeda suprasti, kokia laimė yra būti sveikam, kai jo sveikata pradeda šlubuoti. Neberemia kojos, nebemato akys, nebegirdi ausys, visas organizmas pailsęs, veidas išblyškęs, nesimato jaunystės gražumo, nesigirdi to linksmo krykštavimo. Taip! turime labai dėkoti Dievui už sveikatą ir jėgas, o ypač už sveikus kūno narius, kaip antai, akis, ausis, liežuvį, rankas ir kojas. Kaip būtume nelaimingi, jeigu kurio iš tų narių neturėtume...

Čia kaip tik man teks kalbėti apie gamtos nuskriaustus vargšelius, vadinamus, — kurčius - nebylius. Jie dažniausiai nuo pat užgimimo turi sugadintus girdėjimo ir kalbos organus. Niekad, o niekad, toks žmogus neišgirsta paukštelių čiulbėjimo, nepagauna muzikos malonaus akordų virpėjimo, negali ištarti nė vieno žodelio, net negali prakalbėti į savo mamytę ar tėvelį, nebent priglaudęs savo galvą prie motinos širdies ir įbedęs savo akis į jos veidą, leidžia išskaityti iš skaidrių akelių gilaus prisirišimo ir meilės jausmus...

Baugu ir pamanyti, jeigu, pavyzdžiui, aš neturėčiau kalbos ar girdėjimo dovanos. Jausčia pašaukimą į kunigus, ar misijonierius, ir negalėčiau eiti, nes į kunigus nepriims. Ką gi veiksi be kalbos, — O dabar... tik reik mokėti suvartoti ir nuolat dėkoti Aukščiausiam už tą brangią dovaną... Jau pasakyta tūkstančiai pamokslų ir išklaudyta dešimtys tūkstančių išpažinčių!

Dievas, neduodamas kai kuriems reikalingų kūno narių, turi labai gilų tikslą, būtent, kad sveiki mokėtume branginti Dievo dovanas. Pasižiūrėdami į tuos nelaiminguosius, pajutame, kad mes neatiduotume savo ausų, akių liežuvio ir kitų narių už jokių žemiškų turtus. Tegul duoda ir 100 tūkstančių dolerių, ką gi su jais veiksi, jeigu neturėsi liežuvio, akių, kojų ar rankų, Toji nelaimė aptemdo visus pasauliškus džiaugsmus. Už tat sugedus kuriam organui, ligoniai nesi-

gaili išleisti net visus savo turtus, kad tik galėtų atgriebti savo sugedusį kūno narį.

Jėzaus Širdis juos myli

Viešpats Jėzus, vaikščiodamas po Palestina, perėjo visa gerai darydamas ir gydodamas ligonius, kad kurtiniai girdėtų ir nebyliai kalbėtų (Mork. 7, 37).

Matant ligonį, ar kenčiantį ir kiekiausiai žmogaus širdis pradeda virpėti, atsiranda užuojauta ir pasigailėjimas, o gi Jėzaus Širdies gerumas milijonus sykių praneša geriausių žmonių, tėvų ir motinų širdžių meilę ir jautrumą, už tat Jėzus pagydydavo sunėstus ar suvestus pas jį ligonius.

Kada Jonas Krikštytojas nusiuntė savo mokinius prie Jėzaus paklausti, ar Jis esąs tasai, kuris turi ateiti, ar kito laukiame, Kristus liepė sakydinti: "akli regi, raiši vaikščioja, raupsuoti pagydomi, kurtiniai girdi, numirėliai keliasi, beturčiams skelbiama evangelija" (Luk. 7, 20—22).

Labai yra patraukianti ir graudi scena, kai Viešpats Jėzus pagydė kurčią - nebylį. Buvo taip, kai jis per Sidoną atėjo pas Galilėjos ežerą buvo pas jį atvestas kurčias nebylis ir prašė, kad jis (t. y. Jėzus) padėtų ant jo ranką. Viešpats Jėzus daug nesileido prašomas. Tuojau "paėmęs jį šalin nuo minios, jis įdėjo savo pirštus į jo ausis, prisilietė su savo seilėmis jo liežuvio, pažvelgė į dangų, atsiduso ir tarė: Effeta, tai yra, atsiverk. Jo ausys tuoj atsivėrė, jo liežuvio ryšys atsirišo, ir jis kalbėjo, kaip reikia" (Mark. 7, 31).

Tas greitas kurčio - nebylio pagydimas parodo ypatingą Viešpaties Jėzaus tos rūšies ligoniams užuojautą ir visiems amžiams davė suprasti, kad jeigu kas ypatingai pasišvęs dėl šios rūšies ligonių ir suramins jų nelinksmą gyvenimą, tasai gaus pas Dievą didesnę atlyginimą, negu už kitus artimo meilės patarnavimus. Paskutiniame Teisme gal Viešpats nepasitenkins bendru pasakymu: "Aš buvau ligonis, ir jūs mane aplanakėte" (Mat. 25, 26), bet greičiausiai ypa-

tingai jautriai pasveikins, tuos, kurie kurčiams - nebyliams tarnavo. Gal sakys: "Aš buvau kurčias - nebylys ir jūs užjautėte mane". Atsiminkime atsitikimus, kai Viešpats tylėjo prieš Jerodą, Pilotą ir mirdamas ant kryžiaus, tai suprasime, kad Jėzus iš meilės prie mūsų pasidarė lyg nebylys ir negirdys visokių piktažodžiavimų ir burnojimų prieš Dievo Išmintį ir neapsakomą gerumą. O dabar tyli Meksikoje, Ispanijoje, Rusijoje ir kitur.

Kas iki šiol padaryta?

Nors, pagal statistikos nurodymus, iš vieno tūkstančio atsiranda vienas kurčias - nebylys, bet jeigu šalyje kaip pav. Amerikoje yra 120 milijonų, tai jau 120 tūkstančių kurčių - nebylių yra nemažas būrys. Tokių skaičių nelengva aprūpinti. Turi būti pastatyta šimtai specialių mokyklų ir kitokių įstaigų, kurios aprūpintų tą milžinišką nelaimingųjų skaičių.

Kiek dabartiniu laiku yra įvairiuose pasaulio kraštuose kurčiams - nebyliams pritaikintų mokyklų sunku pasakyti, kadangi neturiu po ranka šių metų statistikos, bet paėmus 1910 metų statistiką štai kaip atrodo: Suvienytose Amerikos Valstybėse buvo tais metais (1910) 145 mokyklos, Kanadoje 7, Anglijoje — 52, Prancūzijoje — 66, Vokietijoje — 89, Austrijoje — 39, Belgijoje — 12, Danijoje — 5, Italijoje — 47, Ispanijoje — 11, Portugalijoje — 2. O kiek buvo tuo met Lietuvoje tokių mokyklų? — sunku atsakyti. Gal viena, bet greičiausiai nė vienos, o kurčių nebylių, kurie nuo pat kūdikystės negali nieko išgirsti ir susikalbėti Lietuvoje yra apie 3,000, tai mažai šalelei gan didelis skaičius!

Pirmą paminėjimą apie kurčio - nebylio mokyklą randame net 171 metais šv. Bedos raštuose, kur minima, kad šv. Jonas Beverly, išmokinęs vieną kurčią - nebylį skaityti ir kalbėti. Nepasakyta, kaip jis tai padarė, bet tiek aišku, kad išmokino. O jau 1500 metais gydytojas Girolamas Fardano paskelbė taisyklę, kaip galima kurčius - nebylius išmoksinti.

Kurčių - nebylių Globėju ir šventuoju yra Bažnyčios pagarsintas šv. Pranciškus Salezas, kadangi jis išmokino vieną jaunuolį var-

du, Martyną (1604) vartoti kalbą.

Bet dabar jau yra ir vienuolynų, kurie specialiai užsiima globoti kurčius - nebylius ir suteikia jiems įvairius patarnavimus, kad jie irgi tinkamai atliktų Dievo jiems uždėtą pašaukimą. Iš tokių vienuolynų ypač paminėtini yra du "Piccola Missione per i sordomuti" ir "Pie sorelle della Piccola Missione per le Sordomuti". Tos kongregacijos prasidėjusios 1850 metais ir dabar jau Italijoje ir Amerikoje turi iš viso 57 įstaigas.

Šv. Tėvo rūpesnis

Šventasis Tėvas, matydamas kiek Dieviškasis Išganytojas rūpinosi kurčiais ir nebyliais, o kadangi popiežius užima Kristaus vietą ant žemės, dėl to negali užmiršti ir neatkreipti savo tėviškos akies ant tų nukriaustųjų. Jau gana seniai šv. Tėvai, Popiežiai, paskelbė visam tikinčiam pasauliui, kad 11 sekmadienis po Sekminių, kuriame visose katalikų bažnyčiose yra skaitoma šv. Morkaus Evangelija apie kurčio - nebylio išgydymą, būtų atmenamas, kaip Kurčių - Nebylių sekmadienis. **L a b a i**, labai daug pradžiuginsime gailiausias Jėzaus Širdį, jeigu atliksime išpažintį ir priimsime šv. Komuniją kurčių - nebylių intencija. O ta intencija galima ir dar plačiau pritaikinti, būtent, paaukoti šv. Komuniją ir už dvasios kurčius - nebylius, apie kuriuos šv. Raštas taip išsireiškia: "Turi akis, o nemato, turi ausis, o negirdi..." (Ps. 134, 17). Tokių kurčių ir nebylių Dievo žodžiai jau šiais laikais ne vienas iš tūkstančio ir ne vienas iš šimto, bet... skaudu išsireikšti vienas iš dešimties, o kai kur prasčiau.

Šv. Tėvas praeitais metais 11 sekmadienį po Sekminių priėmė į audienciją kurčių - nebylių atstovus ir, suteikdamas jiems ypatingą apaštališką palaiminimą, apsupo juos savo tėvišku jautrumu, ragino nepasiduoti nusiminimui, o sveikuosius ragino, kad labiau būtų rūpintasi kurčių - nebylių prižiūrėjimu: kad būtų steigiamos jiems specialės mokyklos, amatų mokyklos, ir ypač, kad būtų labiau prirengiami kurčių - nebylių mokytojai ir auklėtojai, kurių taip mažai atsiranda (nes reikia didelio pasišventimė!), kad pagaliau ir jie (kurčiai - nebyliai) jaustųsi neatstumti iš žmonijos tarpo, bet

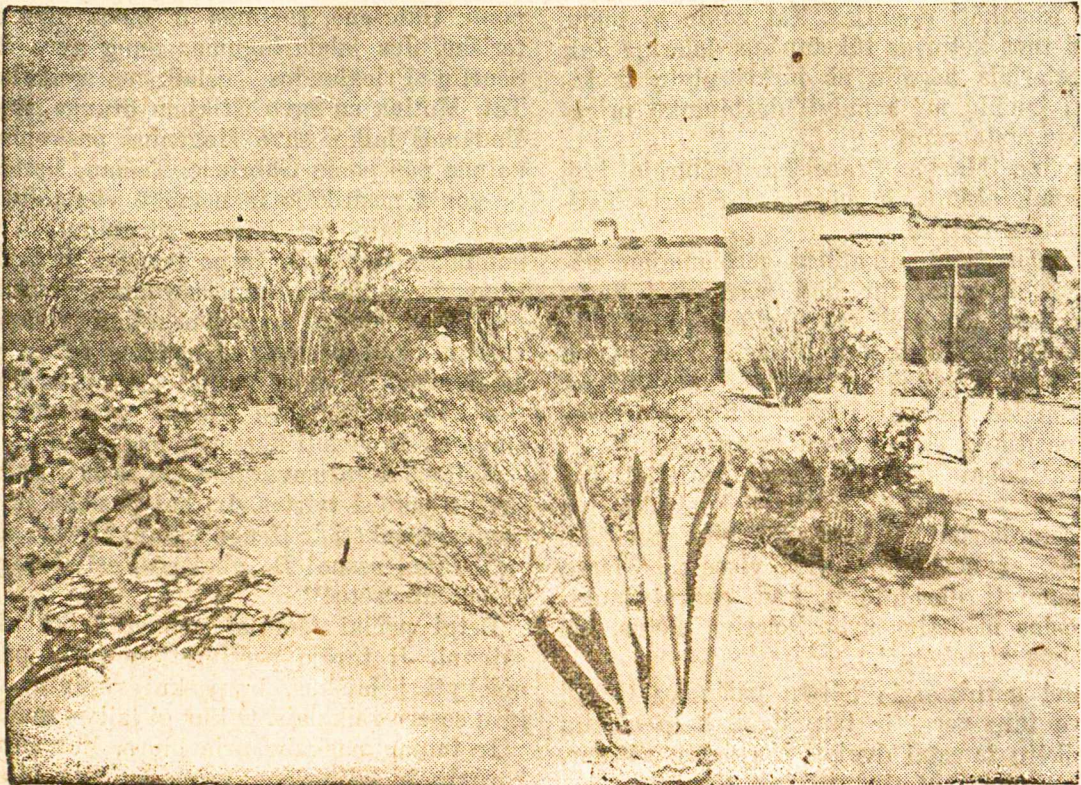
matytų, kad yra to paties Dangaus Tėvo vaikai. Mes gi sveikieji, pasižiūrėję į negalinius kalbėti ir girdėti, dar labiau mokėtume įvertinti brangias Dievo dovanas: ausis ir liežuvį.

Iš tikrųjų! Kaip kartais gerai būtų, kad kai kurie sveikieji neturėtų kalbos dovanos ir ausų girdėjimo! Apsaugok, Viešpatie, kokie nepraustaburniai kartais pasirodo. Tas liežuvis, kuris galėtų garbinti savo Sutvėrėją ir tarnauti Viešpačiui Jėzui lyg takelių ateiti į žmogaus širdį, pasidaro biaužiausių keiksmų, piktažodžiavimų, burnojimų, bedieviškų kalbų, o ypač papiktinančių paleistuvingų išsireiškimų įrankis... Gi ausys, vietoj, kad būtų atkreiptos Dievo balsui, Evangelijos pamokiniams ir gražioms kalboms, yra atidaromos išgirsti šlykščiausiems išsireiškimams, prakalboms, priešingoms Die-

vui, Bažnyčiai, tikėjimui ir dorai. Tai, sakau, tūkstančius kartų būtų geriau, kad tie žmonės, verčiau nustotų tų brangių Dievo dovanų, jeigu nemoka jų sunaudoti.

Iš to atžvilgio gal kurtieji - nebyliai bus laimingesni Dievo Teisme, negu daugelis kitų, kurie blogam sunaudojo Dievo dovanas. Tai turėtų būti jiems suraminimas. Net šiurpu pasidaro, kai paskaitai Kristaus žodžius: "Jei tavo akis tave piktina, išlupk ją ir mesk šalin nuo savęs; tau geriau su viena akimi įeiti į gyvenimą, kaip, turint abi akis, būti įmestam į ugnies pragarą" (Mat. 18, 9). Tie Kristaus žodžiai galima pritaikinti ir prie ausų, o daugiausiai gal prie liežuvio.

Tat neužmirškime, melstis už kurčius - nebylius, o patiems išsiprašyti malonės geriau suprasti Dievo dovanas ir mokėti jas vartoti Dievo garbei ir sielų išganymui.

Šis paveikslas atvaizduoja garsią gydyklą Tuscono mieste, Arizono valstybėje.
Čia generolas Pershing bando išgyti...

Kun. A. T. (Samata)

Gyvenimo Tikrieji Įvykiai

BAISI nelaimė ištiko Senelių Prieglaudą, kurios visas šiaurinis sparnas supleškėjo iki pat pamatų ir seneliai atsidūrė apskrities globon. Prieglaudos vyriausioji vedėja — Motina Marija Pranciška — dideliai susirūpino ir dėjo visas pastangas surasti pagalbą prieglaudos atstatymui. Ir rytojaus sulaukus pirma visako ji su kita vienuole seserim skubino pas kontraktorių Struogą, ir jam išdėstė visą apverktiną padėtį. O jis tik nusišypsojo ir gardžiai nusijuokė.

“Tai visa gerai, Motin”, atsakė Struoga pašiepiančiai. “Tačiau, aš nedirbu vien tik savo sveikata. O atstatyti visą nudegusį sparną atseis kokie keturi tūkstančiai dolerių. Gi Motina pati prisipažįstanti, kad apdraudimas buvo pasibaigęs, nes neturėja pinigų užmokėti premijas. Tai koku gi būdu gausi tuos keturius tūkstančius dolerių? Juk gi poteriais negaliu aš pirkti plytų ir kitokių įmonių nei samdyti darbininkų prieglaudos atstatymui”.

Motina Marija Pranciška pažiūrėjo į jį gailiomis akimis, ir mėgino dar kartą išaiškinti visą dalyką.

“Žinoma, kad reikalinga gerbiamajam užmokėti. Tamsta, tur būt, nesupratai mano pasakymo. Pradžiai yra bankoje penki šimtai dolerių. Matai, gerbiamasis, kad visoje valstybėje seneliams nėra kitos katalikiškos prieglaudos. Gerasis Dievas tai žino, ir reikia pasitikėti Jo gerumui ir apvaizdai”.

“Tai labai kilni ir dievota mintis! Tačiau, tai ne bisnis”, atsiliepė kontraktorius protestuojančiai. “Apvaizdai vien pasitikėdamas, aš neišgaliu pirkti visos medžiagos ir samdyti darbininkų, kad paskui laukti ilguosius mėnesius arba kelerius metus, kol visa bus atmokėta”.

“Jei gerbiamasis būtų pažinojęs Gerąjį Dievą taip gerai ir taip ilgai, kaip aš, tai nereikėtų tamstai dvejoti ir griebtumės darbo”, stengėsi Motina įtikinti Struogą.

“Verčiau pasiieškok kitą kontraktorių, kuris ant to sutiktų; aš gi negaliu, ir ačiū už nepamiršimą manęs”, tarė Struoga, atsi-

sveikindamas su Motina.

Motina Marija Pranciška neprarado vilties nei drąsos, ir su tyliąja drauge paskubino pas kitą vienintėlį kontraktorių tame mieste ir atkartoję tą pačią istoriją.

Šis gi kontraktorius buvo mandagesnis ir atsiprašinėjo, prisimindamas gražiais žodžiais, kad yra dideliai užimtas kitais darbais, kurių negalys atsakyti nei atidėti, ir kol pabaigs juk negalima gaisinti laiko su atidėliojimu, ir tikisi, kad Motina suras kitą kontraktorių, galintį tuojau pradėti atstatymo darbą. Ir, kai Motina atsisveikino ir išėjo už durų, tai girdėjo kontraktoriaus nusikvatojimą. Betgi tas nenupuldė Motinos dvasios.

Už vienos mailės ar kitos į kalnus gyveno ponija Gabrienė, turtinga ir labdaringa moteriškė. Jos labdaringumas daug gero davė Senelių Prieglaudos užlaikymo reikalams. Tat, Motina su savo ištikima drauge, negaišindamos laiko, savo žingsnius paskubino į kalnus pas poniją Gabrienę. Tačiau, šiandien, ta ponija nesitikėjo ir nelaukė vienuolių seserų. Ji taip pat buvo susirūpinusi kitais naminiiais reikalais. Ir po trumpo pasikalbėjimo, ji, maloniai atsiprašydama, išsikalbė, kad šiuomi kartu negalinti vienuolių sušelpiti, kad pasibaigus metams reikia valdžiai mokėti dideles naujai užkrautas duokles, kad pasižadėjusi kitoms vertingoms įstaigoms ir turinti ištesėti duotąjį žodį, ir t.t.

Kelionė atgal suvargino abi sesėri: Tačiau, savyje jautėsi tvirtos. Ir, kai pasiekė jų gyvenimo slenkstį ir įžengė vidun, Motina tarė:

“Brangi sesuo! Be abejonės, esi išvargusi ir eik atsilsėtu!”

Betgi pačiai Motinai nebuvo laiko atsilėjimui. Ji turėjo peržiūrėti atėjusią paštą, atsakyti į laiškus, ir paskui rūpintis visų kitų seserų reikalais. O kur gi laikas maldai?

Ir tuojau paskubo prie biuro, kur surado žurnalų ir laikraščių, vieną ar kitą bilą ir du laiškus. Ji ėmė pirmąjį laišką ir atidarė. Pašto antspauda buvo iš New Yorko. Pa-

(*Tęsinys 11 pusl.*)

Švenčiausioji Panelė Marija Ir Moterys

“Padarykim jam pagelbininkę į jį panašią”. (Pradž. 2, 18).

Švenčiausioji Panelė Marija per aplykymą šv. Elzbiotos buvo pranašavusi apie save giesmėje “Magnificat” (Garbink mano siela Viešpatį): “Nuo šio laiko visos kartos vadins mane palaiminta, kadangi didžiųjų dalykų yra man padaręs tas, kursai yra galingas”. Ši pranašystė pradėjo pildytis dar prie Jos gyvos galvos.

Jėzui Kristui išvarius velnią iš nebylio ir atspyrus pariziejų priekaištą, kad tai Ji išvaręs velnius per Belzebubą, visa minia didžiausiu nusistebėjimu žiūrėjo į Jo stebuklus ir nepaprastu susidomėjimu klausė ir toliau Jėzų kalbant. Štai, viena moteriškė iš minios garsiai sušuko: “Palaiminta yščia, kuri tave nešiojo, ir krūtys, kurias tu žindei!” (Luk. 11, 27). Šitais žodžiais ši moteriškė išreiškė ne vien tik savo mintis ir jausmus, bet ir klausančiųjų daugumos, kadangi visi, matydami taip stebuklingą Jėzaus galią ir klausydami taip įstabios iškalbos žodžius, buvo taip sužavėti, kad jiems savaime atėjo mintis, kiek tai laiminga turi būti ta motina, kurios sūnus yra atnešęs su savimi dangaus karalystę: “Bet jei aš išvarau velnius Dievo pirštu, tai Dievo karalystė tikrai pas jus atėjo!” (Luk. 11, 20). Taigi, nuosekli moteriškės ir visos minios padaryta išvada buvo ta, jog Jėzus esąs tai žadėtas Mesijas ir jog Jo Motina tai esanti ana žadėtoji moteriškė, kuri turėjo sutrinti žalčio, arba velnio galvą. Tikriausia, ši minios moteriškė pati buvusi vaikų motina; taigi, jai ir turėjo užteikti mintis, kaip tai garbinga ir laiminga turi būti ta Dievo Sūnaus Motina! Tačiau, jai nė dingterėte nedingterėjo galvon, jog ši mo-

teriškė — Motina atnešianti didžiausios laimės visoms moterims, iškeldama jas iš anos apgailėtinos būklės, kurioje jos iki anam laikui būdavo.

Kaip kad pirmąjį žmogų, taip lygiai ir pirmąją žmoną (moterį) Dievas sukūrė ne paprastuoju būdu. Sutvėręs Adomą, Dievas tarė: “Negera žmogui būti vienam. Padarykime jam pagelbininkę į jį panašią” (Pradž. 2, 18). “Ir Viešpats Dievas perdirbo iš Adomo paįmtąjį šonkaulį į moteriškę” (Pradž. 2, 23). O Adomas, pamatęs ją tarė: “Šitai dabar yra kaulas iš mano kaulo ir kūnas iš mano kūno! Ji vadinsis žmona, nes iš žmogaus paimta”. Ir čia, gavęs iš Dievo įkvėpimą, pranašauja: “To dėliai žmogus paliks savo tėvą ir motiną ir glausis prie savo moters; ir bus du viename kūna” (Pradž. 2, 22-24). Šitai šv. Raštas apskaičiavo apie sutvėrimą moters. Iš šio darosi aišku, jog Dievas yra sutvėręs moterį ne tam tikslui, kad ji vergautų vyrui, bet būtų vyro pagelbininkė - draugė! Jos kūną Dievas padirbo ne iš Adomo galvos, kad ji ne viešpatautų vyrui; irgi ne iš jo kojų, kad jis nemindžiotų ir neniekintų, bet iš šonkaulio, arti širdies, kad jis ją mylėtų, lyg kad pažymėdamas, jog moters uždavinys yra tai apsaugoti žmogaus kūno dalį - širdį! Šis vyro su moterimi susijungimas turi būti taip glaudus, kaip kad viršininko su savo pagelbininku, kadangi jiems dviem reikia sudaryti “du viename kūne!” Žodžiu sakant, Dievas šeimoje moteriai paskyrė svarbiausiąją vietą, būtent saugoti šeimos vienybę ir išvidinę meilę; kas tik vien ir duoda šeimai gyvio ir patvaros.

Šitai apie moterį buvo supratus ir Adomas. Tačiau, pirmoji nuodėmė viską suardė: žmonės, atsitolindami nuo Dievo, pradėjo virti vien kūniškais kūrniais ir visas pastangas kreipti į patenkinimą savo “aš”; o kadangi vyras kūniškai buvo stipresnis, tai savo pagelbininkę jis veikiai pavertė verge, žiūrėdamas į ją tik kaip kad į savo aistros patenkinimo įrankį! Moters būklė virto kuopikčiausia; ji nebeteko jai priklausančios

šeimoje pagelbininkės vietos; nebeteko balso; ją pradėta naudotis lyg kad bebalsiu gyvuliu; vyras galėjo ją atstumti nuo savęs ir pasirinkti sau kitą savo nuožiūra; vyras galėjo net užmušti ją be jokios atsakomybės prieš įstatymus! Savo vaikams ji negalėdavo daryti jokios įtakos, net ir motiniškos, kadangi viskas pareidavo nuo vyro nusiteikimo, ar ūpo! Suprantama, jog dėl šitokios būklės ir patys vaikai buvo nustojęs tikros pagarbos savo motinai! Beveik visiškai nebeliko žmonių, kurie moteryje būtų matę lygią sau žmogystę! Tiesa, dar buvo išlikusi Dievo išrinktoji tautelė — žydai, kuriuose moterys turėdavo šiokios - tokios svarbos; tačiau, ir ten moterų balsas ne ką tesverdavo!

Štai, iš anos apgailėtinos būklės moterims išsikelti ir atėjo pagalbon švenčiausioji Panelė Marija! Gi Dievo Žodis iš šitos nekaltiausios Panelės panorėjo imti savo žmogiškąją prigimtį, įsikūnydamas Jos yscioje ir gūndamas iš Jos. Štai, Jos Sūnus, Dievas - Žmogus, Išganytojas ir Atnaujintojas pasaulio pakėlė moterystę iki Sakramento poaukščio, šiuomi pašventindamas moterį ir duodamas jai tinkamą šeimoje ir gerbtinąją motinos vietą. Jis moterį sulygino su vyru! Ji jau įgyja socialios vertės! Šitai skelbti Jis buvo įsakęs ir savo Apaštalams, kurie šią mintį pradėjo skieptinti visam pasauliui.

Štai, tinkintieji krikščionys, išgilindami į naujai apreikštą tikybą, norom - nenorom turėdavo prisiminti Dievo - Žmogaus Motiną, nekaltai pradėtąją švenčiausiąją Panelę Mariją, norom - nenorom turėjo daryti ir tam tinkamas išvadas, būtent: Jei Išganytojas panorėjo įsikūnyti Marijos yscioje ir aš Jos giūnti, tai jau aišku, jog vyrai neturi jokios teisės moterį niekinti, ypač, kad netrukus ir moterys labai daug prisidėjo prie platinimo Jėzaus mokslo, pagelbėdamos Apaštalams ir kitiems skelbėjams Dievo žodžio, ypatingai labdarybės srity.

Antra vertus, moterys pasijuto drąsesnės iš atžvilgio į savo vyrus. Gi jos gerai žinojo, jog dangaus ir žemės Karalienė yra tai moteris tokia pat, kaip kad ir kitos, tik tuo skirtingumu, jog Ji nupelnė tą aukštą vietą savo nepalyginamomis dorybėmis ir tobulybėmis. Moterų širdis ypatingai pradėjo

linkti prie sekimo Josios pavyzdžiu!

Kaip tai graudų reginį sudaro Nekaltiausioji Panelė, dar mažutytė pasiaukodama tarnauti vien tik Dievui, pripažindama savo sužiedotiniu vien tik Šventąją Dvasią, pasiruošusi geriau atsižadėti dieviškosios motinystės, negu nustoti savo nekaltybės! Prakilnus tai reginys! Taigi, ir jaunų krikščionių mergelių širdys pradeda trokšti šitokio pasiaukojimo; ir iš pat krikščionių pradžių R. K. Bažnyčioje iškyla tūkstančių tūkstantys šitokių mergelių, kurios savo ištikimybei dangiškajam Sužieduotiniui parodyti guldo net ir savo galvas, o ištvirkusios bėga į dykumas apverktų savo ištvirkimo!

Kaip tai meilus reginys švenčiausioji Dievo Motina su Kūdikiu Jėzumi ant savo rankų! Šis reginys versta verčia motinas prisiminti, koku rūpesniu ši dangaus Motina auklėjo savo Vaikelį, kaip triusinėdavo savo šeimoje, aprūpindama visus šeimos reikalus!

Šita Dievo Motina su Kūdikiu Jėzumi ant Jos rankų priėmė svarbiausią moterų uždavinį čia ant žemės, būtent: dorą išauklėjimą vaikų, palaikymą meilės ir vienybės šeimoje! Ir štai, net ir didžiaturtės motinos, net ir karalienės, sekamos Dievo Motinos pavyzdžiu, pradeda išigilinti į šeimos esmę, pradeda suprasti būtinąją pareigą rūpintis išauklėjimu savų vaikų meilėje Dievui ir artimui ir doroje. Jos pradėjo suprasti, jog tai visų pirmą motinos dalykas saugoti vaiko sielą nuo susiteršimo, ir tai pirmaeilis jos uždavinys, o kūniškas išlavinimas, apsaugojimas sveikatos, išlavinimas pasauliuniškuose dalykuose tai tik antraeilis svarbos dalykas.

Tinkamai atlikti šeimoje motinos uždavinys tai nelengvas daiktas: vyro saulybė ir savimeilybė, vaikų nuolatinis veržimasis iš po globos ir įstatų suvaržymo sudaro motinoms daug skaudžių valandų! Tačiau, jas sustiprina Sopulingosios Motinos, stovinčios prie kryžiaus, ar laikančios ant savo kelių mirusįjį Išganytoją reginys! Laikydamos savo akyse šį pavyzdį, jos įgyja galios ir ištvėrmės visiems šiems vargams pakelti!

Dievo Motinos našlystės laikas, kurį Ji praleido iki ėmimo į dangų, apvaikščiūdama Kalvarijos takus, verčia našles atsižadėti pa-

saulio ir baigti savo gyvenimą labdarybės, ar vienuolyno namuose!

Ir taip, mergelės, motinos ir našlės — žodžiu — įvairiausiojo luomo moterys, žiūrėdamos į Švenčiausiąją Panelę ir Motiną Mariją, išgilindamos į Jos gyvenimą, pakilo taip aukštai, kad kai kuriais atžvilgiais net ir vyrus prašoko savo kilnumu!

Šitoksai pasiaukojimas ir triūsas norom - nenorom privertė vyrus gerbti ir moteris taip, kad šiandieną yra susidariusi net ir patarlė, būtent: "Vyras palaiko tik vieną namė kertę, gi moteris tris!"

Šventųjų Panelių, Motinų ir Našlių būriams vyrai stato paminklus, bažnyčias, labdarybės įstaigas, maldauja jųjų užtarymo, ir visa tai dėka tos Nėkalčiausios Panelės ir Motinos, kuri šiandieną stovi prie Dievo sosto, nesiliaudama užtarinėjusi už mus nusidėjėlius ir stiprinusi gerų norų ir valios žmones!

Deja! Daugelis moterų nesupranta šito! Daugeliui matosi, jog, nusikirpus plaukus, apsimovus vyriškais siūtais jos būsiančios lygios vyrams ir atsipalaidosiančios nuo vergavimo jiems! "Ne tuo keliu gerbiamosios penios!" kadaise šaukė vysk. Nedzialkauskas, ir šie žodžiai reikėtų suprasti ir dabartinėms moterims ir mergaitėms! Nepažindžiojant vyrus galima atsipalaidoti nuo vergavimo jiems, bet sekant Švenčiausios Panelės Dievo Motinos pavyzdžiu, t. y. užlaikant tinkamąjį luomui skaištumą, dorai auklėjant vaikus, ir savo meile glaudžiant šeimos narius vienybėn, kadangi šiuo tikta atveju vyrai norom - nenorom bus priversti gerbti moteris!

Deja! daugelis šio nesupranta, ar nenori suprasti, ir šio dėlai išira šeimose meilės ir vienybės ryšiai, žlunga ir šeimos, o su jomis kartu ir visos valstybės...

Gyvenimo Tikrieji Įvykiai

(Tąsa)

žvelgus į parašą, ji išskaitė: "Teklė Urbartė. Gi Motina turėjo gimnių New Yorke, bet nieko nepažinojo tąja pavarde. Ir netikėtai užmatė laiške bankos perlaidą. Ir, retikėdama savo akimis, ji regėjo toje perlaidoje penkių tūkstančių dolerių reauzavimą. Ir džiagsmo apimta, ji tarė:

"Aš tai žinojau! Ir kontraktorius Struoga turės man pripažinti tiesą, kad aš geriau nekaip jis pažįsta Gerąjį Dievą".

Ir, jaUSDamosi laiminga, ji ėmėsi skaityti laišką:

"Gerbiamoji Motina Perdėtine.

"Rytmetiniame dienraštyje skaičiau apie didelę nelaimę, ištikusią Senelių Prieglaudą, kurios šiaurinis sparnas buvo ugnies sunaikintas. Aš gi įdedu tą bankinę peniaidą gaisro supleškintos dalies atstatymui, kaipo lėšų padengimo dalį. Kiekvienomis Velykomis aukoju ką nors katalikiškoms įstaigoms už apturėtas iš Dievo dideles malones. Šiuomi kartu mano auka eina Senelių Prieglaudai.

"Gal Motina norėtum žinoti, dėl ko aš taip darau kas metais?

"Daug metų atgal, kai buvau neturtinga prasta darbininkė, iš gaunamos algos vos

tik prasnaidindama, aš gavau žinią nuo mirštančio mano tėvo, gyvenusio už kelių šimtų mailių. Rankose neturė, au nei penki nes su savim ir širdgėla buvo apėmus mane, kad negaliu pasiekti mylimo mano tetušio. Dar labiau skaudėjo man širdis, nes žinojau, kad jis yra atsitolinęs ir atsiskyres nuo Bažnyčios.

"Iš artimųjų darbininkų viena mano draugė dirbtuvėje davė šimtą dolerių mano keimui. Kad sutaupti tokią sumą anuose laikuose, tai reikėjo jai atsizadėti daugelio smagumų ir taupyti ngą laiką. Betgi ji davė man juos džiaugdamosi ir patenkinta. Aš gi laimingai nuvažiavau pas savo tėvelį. Jis sirguliavo dar du mėnesius ir mirė su Bažnyčios palaimomis. Kai sugrižau į dirbtuvę, pasirūždama taupyti pinigus, kad bent dainus atidavus paskolą gerajai savo draugei, kuri buvo paskolinusi man pinigų kelionei, sužinojau, kad prieš kelias savaites ji įstojo vienuolynan. Ir kitos mergaitės negalėjo pasakyti, kaip vadinasi tas vienuolynas ir kur jis yra. Pagaliau aš sužinojau, kad toji skolintoja taupino visus tuos pinigus nuvažiuoti ir atsiveikinti su savo motinėle pirma įstojimo vienuolynan. Aš gi

negaliu jos pamiršti ir neišgaliu jai atsilokėti už padarytą pasiaukavimą. Ir kas mielas metas toje pačioje dienoje, kurioje ji padarė man tokį didelį geradėjingumą, paaukodama savo laimę dėl manęs, tai jos atminčiai aš stengiuos sulig savo išgalės pagelbėti kuriam nors vienuolynui, kuriame vienuolės seserys darbuojasi žmonijos labui ir tarnauja Dievo garbei”.

Buvo dar keletas užbaigimo eilučių. Betgi Motina nebeskaitė jų. Tik sidabrinės ašaros riedėjo per pasenusius, tačiau — skaisčius jos veido skruostus. Ir didelis ramumas ir

didelis džiaugsmas užviešpatavo jos širdyje ir sieloje.

“Tai buvo tikroji auka”, tarė prieglaudęs vyriausioji perdėtinė.

“Savo brangios motulės aš nemačiau per dvejus metus. Ir po to daugiau niekada nebemačiau jos. Tačiau, Gerasis Viešpatie, Tu nepamiršai manęs svarbiame ir tikrajame reikale. Tie mano paskolinti pinigai davė keleriopai daugiau nekaip reikalinga buvo gražinti. O Danguje — įsivaizdinti aš negaliu, kokia tikroji užmokėsnis laukia manęs!”

Dievo Tarnaitė Marija Rafols, Ispanė

ISPANIJA yra tėvynė šv. Jono nuo Dievo, šv. Ignoto Lojolės, šv. Pranciškaus Ksavero, didžiosios šventosios Jėzaus Teresės. Iš ten pat yra kilusi ir Dievo Tarnaitė Marija Rafols. Jos pamaldūs tėvai — Kristupas Rafols ir Margarita Bruna — 1787 m. lapkričio 5 d. susilaukė dukrelės, kuriai per krikštą buvo duoti vardai: Marija, Jozefa, Rožė. Kasdieninis jos vardas buvo Marija. Paūgėjusi ir gerai išauklėta Marytė liko kitiems pamaldumo ir artimo meilės pavyzdys. Tryliktos metų ji įstojo į šv. Jono nuo Dievo ordino vienuolyną Barcelonoj. Čia ji išbuvo 10 metų ir gyveno tikrą dorybių gyvenimą.

1803 m. kilo šalų maras. Seserys ėmė slaugyti užkrėstuosius. 1804 m. Marija apleido vienuolyną ir su 11 bendrakeliauninkių, lydima kun. kapeliono Bonal, išvyko į kitą Ispanijos miestą, Saragosą. Ten buvo reikalinga skubi pagalba maru užsikrėtusiems. Nuvykusios į Saragosą, aplankė Dievo Motinos statulą, karštai pasimeldė, prašydamos V. Dievo pagalbos taip dideliame darbe. Į ligoninę atvyko Nekaltų Vaikelių šventėje. Ligoninė vadinosi Malonės Motinos vardu. Čia Marija buvo išrinkta vyriausia vadove.

Po ketverių metų Saragosą ištiko didelė nelaimė. Prancūzijos imperatoriaus Napoleono I kariuomenė užpuolė ir apsupo miestą. Gyventojai, iš niekur negaudami maisto, tu-tėjo badauti. Labiausiai kentėjo ligonys. Geraiširdė Marija su savo seserimis elgetaudamas rinko ligoniams išmaldą. Tačiau neilgai taip buvo. Dalykų stovis pablogėjo ir jau

grėbė bado mirties šmėkla. Tada sesuo Marija, Dievo padedama, griebėsi karžygiško sumanymo. Ji paėmė baltą vėliavėlę ir su dviem seserim išėjusi iš miesto nuvyko į priešų stovyklą. Puolė ant kelių prieš prancūzų karininką nuolankiai, su ašaromis prašydama pasigailėti bent jos ligonių. Kilus kariniakas buvo sujaudintas ir sutiko pagelbėti. Ligoninės reikalai šiek tiek pagerėjo. Bet, dar nepasibaigus apgultumui, kilo ligoninėj gaisras. Uoli darbininkė Marija, perimta tokia pat meile, kaip šv. Jonas nuo Dievo, įbėgo į degančius namus ir išgelbėjo nemažą ligonių iš besiplečiančios liepsnos.

1825 m. Marija su savo pagelbininkėmis prieš tam įgaliotą vyskupą padarė V. Dievui šventus įžadus. Taip įsisteigė naujas vienuolynas, kuriam buvo duotas Šv. Onos Gailėtingųjų Seserų vardas. Po metų sesuo Marija buvo išrinkta vyresniąja.

1834 m. pasklido apie Mariją Rafols didelis šmeižtas, kad ji ruošusi prieš karalių pažkokį sukilimą. Teismas ją išteisino, bet toliau čia pat dirbti nebegalėjo. Nekaltą Dievo tarnaitę ištrėmė į Oską. Ten jos veikimas buvo suvaržytas. Bė to, slėgė viso ko nepriteklus, tiesiog — vargo nemažiau, kaip kalėjime. Pagaliau po 6 metų vėl galėjo sugrįžti į Saragosą. Dar 12 metų ji dirbo vienuolynais jėgomis, kol, pagaliau, 1853 m. 30 d. nuėjo pas Viešpatį, pastiprinta šv. Sakramentais.

Sesers Marijos gyvenimas buvo kietas, bet pilnas dorybių. Ji tvirtai laikėsi Dievo. Jam

viską atidavė. Dievas buvo jos gyvenimo rodyklė. Tvirtai pasitikėdama Dievu, Marija turejo jėgų viską drąsiai, linksmai, pasiaukodama pernešti. Iš viso jos gyvenimo trykšta tikra Dievo ir artimo meilė. Ji visada buvo susitelkusi Dievuje, nors turėjo daugybę darbų ir vargų.

Per vargus ir kančias Marijos siela pasidarė skaisti kaip išvalytas liejykloje aukšas. Jai tinka šie Rapolo arkangelo žodžiai, pasakyti Tobijui: "Kadangi patikai Dievui, reikėjo, kad bandymas ištirtų tave" (Tob. 12, 13).

Sesuo Marija pasižymėjo dideliu pamaldumu. Ypač ji garbino V. Jėzų Eucharistijoje (Švenč. Sakramente). Tvirtai laikė pasnia-

kus Žodžiu — visą laiką Dievo tarnaitė savo kūrą laikė palenkusi aukštesniems dvasios reikalams.

Su motinišku rūpesčiu dienomis ir naktimis slaugė ligonius. Ji rūpinosi ne tik kūno sveikata, bet dar labiau nemirtingos sielos išganymu. Nė vienas jai pavestas ligonis nepaliko šio pasaulio be Šv. Sakramentų.

Jos šventumo garsas po jos mirties visur paplito. Bažnyčia pripažino jai Dievo tarnaitės vardą. O dabar Romoje užvesta beatifikacijos, t. y. pripažinimo palaiminta byla.

Taip V. Dievas puošia Bažnyčios darželį šventais žiedais ir didina dangaus šventųjų, vargšų žmonių užtarėjų, skaičių. **Tolūtis**

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Išsiusti Pakvietimai...

Budapeštas, Vengrija. — Kardinolas Seredi išsiuntinėjo kvietimus į tarptautinį Eucharistinį kongresą, kuris bus šiais 1938 m. Jis parašė kvietimus 64 kardinolams, 10 patriarchams, 210 arkivyskupams, ir 852 vyskupams. Savo pakvietime rašo: "Bedieviai rengias bendrai kovai prieš Dievą, Bažnyčią ir mūsų religiją: tad mes turime per šį Eucharistinį kongresą pagarbinti Jėzų, atsiteisti už nuodėmes ir pareikšti ištikimybę Kristaus Bažnyčiai".

Atsivertė Olandų Mokslininkas

Amsterdamas. — Dr. F. Buitendyk, žymus fiziologas ir histologas atsivertė katalikų tikybon. Jis profesoriauja valstybės universitete.

Boston College šventė Jubiliejų.

Boston, Mass. — Ši Jėzuitų Bostono Kolegija atšventė 75 metų gyvavimą. "Mažomis aukomis ir profesorių darbu — kolegija iškilo". Daug lietuvių yra baigę šią kolegiją.

40 Vienuoliai Giedos Per Radio

Rensselar, N. Y. — 40 vienuolių pranciškonų giedos per radio kas šeštadienį 6 val. vakare, E. S. T. Visos jungtinės valstybės

galės jų giesmes išgirsti — nes Columbia Broadcasting Co. bangomis bus siunčiama toji nepaprasta programa.

Keleiviai Nekeliaus Per Vokietiją

Dublin, Airija. — Airių delegacija, kuri keliaus į tarptautinį Eucharistinį kongresą, Vengrijoje, aplenks Vokietiją. Mat, vokiečių valdovas — Hitleris uždraudė 25,000 vokiečiams keliauti į tą patį kongresą... Tuo būdu, airiai nori parodyti savo nepasitenkinimą.

Rengias Prie Katalikiškos Spaudos Kongreso

Budapeštas, Vengrija. — Šiais metais čia ne tik įvyksta tarptautinis Eucharistinis kongresas — bet taipogi nuo gegužės 19 d., iki 22 d. šiame mieste bus ir trečias tarptautinis katalikiškos spaudos kongresas. Kardinolas Innitzer ir kancleris Schuschuigg kalbės kongreso metu.

Trys Parapijos Giriasi...

Albany, N. Y. — Trys parapijos Albany vyskupijoje giriasi (ir tai teisybė!), kad visi parapijiečiai (100 nuoš.) skaito savo katalikišką savaitraštį.

Jėzuitų Generolas Atsisakys...

Roma, Italija. — Jau 24 metai, kaip tėvas Vladimiras Ledochowski yra Jėzuitų vienuolijos vyriausias vadas. Dabar, jis sulaukė 72 metų ir kovo mėnesyje atsisakys nuo savo pareigų. Jis yra vokiečių - lenkų kilmės.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Katalikų Seimelis Naujoje Anglijoje

Cambridge, Mass. — Vasario 22 d., įvyko Naujos Anglijos lietuvių katalikų seimelis. Dalyvavo apie 200 atstovų. Vedėju buvo adv. Ciunys iš So. Bostono. Referatus skaitė p. K. Čibiras, žurnalistas iš Lietuvos ir kun. K. Urbonavičius, "Darbininko" redakcijos narys.

Visų Gražiausiai Paminėjo.

Scranton, Pa. — Nėra jokios abejonės, kad Scrantono lietuviai katalikai šauniauusiai paminėjo Lietuvos Nepriklausomybės sukaktį. Toji lietuvių kolonija ne tik žmonių minias pamasino — bet davė ir puikią programą. Jų minėjime asmeniškai dalyvavo Scrantono vyskupijos pagelb., vysk. W. Hafey, miesto majoras F. Huester ir Penn. valstybės gubernatorius G. Earle.

Maža Kolonija — Bet Veikli

Girardville, Pa. — Šios kolonijos lietuviai yra labai darbštūs žmonės. Vadovaujant klebonui kun. M. Daumantui, parapija gražiai veikia. Bažnyčia, (mūrinė) buvo gražiai išdažyta. Vienas gražus altorius buvo partrauktas iš Italijos. Sekmadieniais žmonės gėrisi gražiu choro giedojimu.

Palankiai Įvertino

Detroit, Mich. — "The Michigan Catholic" palankiai įvertino kun. dr. J. Končiaus raštą, kuris paruoštas dėl "National Catholic Welfare Conference" apie persekiojamus Vokietijoje. Praeitą vasarą autorius asmeniškai atlankė Vokietiją ir nuodugniai ištirė padėtį.

Adv. J. Lopatto Apdovanojo

Wilkes Barre, Pa. — Lietuvos 20 metų Nepriklausomybės proga, Lietuvos prez. A. Smetona apdovanojo adv. J. Lopatto D. L. K. Gedimino ordinu. J. Lopatto yra gimęs Lietuvoje, bet mokslus išėjęs Amerikoje. Kai Lietuva ieškojo finansinės pagalbos, tai tuo dalyku pradėjo rūpintis ir adv. Lopatto, ku-

ris kreipėsi pas kongresmoną J. J. Casey — tuomi, tapo patvirtinta prez. W. Wilsono lapkr. 1 d., 1916 m. Lietuvai šelpti Diena. Peinuta apie \$176,000 Lietuvos naudai. Advokatas lankėsi Paryžiuje 1919 m. ir dalyvavo Lietuvos Delegacijos Taikos Konferencijoje. Tais pačiais metais adv. Lopatto kalbėjo U. S. A. Foreign Relation Committee susirinkime, kur jis išdėstė reikalą pripažinti Lietuvą de jure, kaip valstybę. Be šitų darbų, Lietuvai jis yra daug knomi užsitarnavęs.

Lietuvių Dainininkė Išvyko Vokietijon

Worcester, Mass. — Anglų spaudos laikraščiai ir "Music World" rašė, kad p. Apoloniya Stoškiūtė laimėjo Mass. valstybės Muzikos klūbų federacijos kontestą. Ji laimėjo stipendiją toliau mokintis, lavintis dainavime bei giedojime. Dainininkė jau išvyko Vokietijon. Berlyno Muzikos mokykloje ji ypatingai studijuos Wagnerio kūrinus.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Naujas Lietuvos Marijonų Provincijolas

Marijampolė. — Pasitraukus iš Lietuvos Marijonų Provincijolo pareigų kun. A. Petrauskui, MIC, naujuoju Provincijolu paskirtas D. G. kun. Juozapas Vaišnora MIC, kuris ligi šiol gyveno Romoje ir ten buvo tarptautinės Marijonų studentų Kolegijos prefektas ir Romos Marijonų vienuolyno viršininkas. Naujasis Provincijolas savo pareigas jau eina.

Atgimimo Metai

Telšiai. — Praeitais metais Žemaitijoje prasidėjo religinio atgimimo banga. To atgimimo centras yra Žem. Kalvarija — švč. Marijos šventovė. Organizuotai švč. Marijai pasiaukoję trys dekanatai, o šiais metais visa Telšių vyskupija. Kitais metais pasiaukos visa Lietuva.

Kadangi pasiaukojimo apeigos J. E. Telšių Vyskupo patvirtintos labai praktiškos ir gražios, tai jos sukelia tikrą religinį atgimimą. Šiomet itin gera proga minint 550 m. krikščionybės įvedimo Lietuvon sukaktį.

Pavasarininkų Kongresas Vasarą

Kaunas. — Šie 1938 metai lietuvių tautai yra nepaprasti. 20-ties metų nuo Lietuvos nepriklausomybės atgavimo ir 550 metų nuo krikščionybės įvedimo tai yra labai žymūs jubiliejai, kuriuos tinkamai paminėti rengiasi visa Lietuva.

Tarpe kitų jubiliejinių iškilnių, be abejonės, vieną svarbesnių vietų turi "Pavasario" Federacijos Kongresas, įvykstantis birželio 29—30 dd. Kaune. Be anų dviejų tikslų šis kongresas šaukiamas ir pavasarininkijos 25 metų sukakčiai paminėti. Taigi, jo reikšmė dar padidėja.

Pavasarininkija, kaip žinome, įsikūrė prieš Didįjį karą — 1912 m., vadinas, dar prieš Lietuvai nepriklausomybę atgaunant. Pavasarininkai pradėjo dirbti tautinį darbą rusui, o vėliau vokiečiui okupantui Lietuvą spaudžiant. Jiems teko dažnai slapstytis nuo žandarų. Vis dėlto pavasarininkai išsilaikė ir išaugo į didžiausią ir geriausiai susitvarkiusią organizaciją Lietuvoje. Šiandien jų nauja, kurią jie skleidžia mūsų visuomenėje, yra neįnėjamai didelė.

Pavasarininkijos didžiajai jubiliejinei šventei kongresui artėjant galima tik pasidžiaugti jos nepalaužiamu patvarumu dirbti mūsų Tėvynei ir Bažnyčios gerovei ir kartu palinkėti ko geriausio pasisekimo.

Užmigęs Ant Geležinkelio Sustabdė Traukinį

Šeduva. — Šiomis dienomis Labos - Šeduvos tarpustotyje prekių — keleivių traukinio 214 nr. mašinistas pastebėjo ant geležinkelio bėgių gulintį žmogų. Nieko nelaukdamas jis paspaudė stabdžius ir traukinį sustabdė. Kai iš traukinio išlipo pareigūnai ir prisitarti prie gulinčio ant geležinkelio bėgių žmogaus, pamatė, kad jis saldžiai miega. Jį pabudinus paaiškėjo, kad tai yra vietos gyventojas B. T., kuris grįždamas iš turgaus tiek su draugais išilinksminęs, kad visai nusigėręs ir eidamas namo užmigęs. Miegaliui už traukinio sustabdymą surašytas protokolas. Tik dėl mašinisto akylumo išvengta didesnės nelaimės.

Naujas Lietuvis Šventasis?

Kretinga. — Šiomis dienomis plačiai kalbama apie Kretingoje mirusį ir palaidotą didelį žemaičių pamokslininką tėvą Jurgį Pabrėžą. Žmonės laiko jį už šventą, daro įžadus ir eina keliais aplink jo kapą. Per didesnes šventes žvakės visuomet dega ant jo kapo. Višoki pagyjimai atkreipia dėmesį... Kai kurie žmonės norėtų pradėti Romoje tėvo Pabrėžos beatifikacijos — palaimintuoju pripažinimo bylą. (Tėvas Jurgis Pabrėža buvo pranciškonas).

Statys Parapijos Namus.

Plungė. — Plungėje šiais metais yra numatyta pastatyti parapijos namus, kuriuose bus įrengta erdvi ir graži salė, pritaikyta organizacijų sueigom, vaidinimams ir kita. Plungėje iki šio laiko nebuvo tinkamos šiam tikslui salės ir atvykęs Valstybės teatras vaidindavo kareivinėse. Tad šis kanauninko Pūkio sumanymas yra sveikintinas ir pageidaujamas įgyvendinimu. Tiesa, šio sumanymo realizavimą daug palengvina turima nuosava parapijos plytinė.

Statys Dideles Plytines

Marijampolė. — Ligi šiol Suvalkijoje tebuvo vos trys didesnės plytinės — Marijampolėje, Virbalyje ir Gelgaudiškyje, tačiau jų vidutinė metinė produkcija palyginti būdavo dar nedidelė, nes tiek patys gyventojai ligi šiol mūro statybą nelabai praktikavo, tiek pačios plytinės atskirų savininkų nebuvo pakankamai įrengtos. Dabartiniu metu, paruošus mūrinės Lietuvos statybos projektą, Suvalkijoje numatoma pastatyti kelias didžiules plytines su keliolikos milijonų plytų metinės produkcijos. Pirmoje eilėje numatoma praplėsti dabartinę Gelgaudiškio plytinę bent dvigubai.

Pavasarininkai Rengia Didžiulę Dainų Šventę.

Kaunas. — "Pavasario" Federacija savo Jubiliejinio Kongreso metu Kaune rengia didelę dainų šventę ir sporto olimiadą. Abu šie pasirodymai rengiami didelio masto. Dainų šventėje dalyvauti jau yra išregistruvę 120 chorų su arti 4,000 choristų.

Lietuvių dailininko A. Varno Lietuvos žiemos peizažas

Didelis Miško Pareikalavimas

Rokiškis. — “Mūsų Girios” nusiskundžia, kad dabar Lietuvoje esąs didelis miško medžiagos pareikalavimas ir kai kur jaučiama didelė jo stoka. Rokiškio apskrity labai trūksta kūro. Kertant vienerių metų kirtimo normą, kuro vos užtenka valdž. įstaigoms ir pradžios mokykloms. Pieno perdirb. b-vės be varžytinių kuro jau nebegaunančios pirkti, o ūkininkai visai negauna pirkti nei kuro, nei statybinės miško medžiagos. Pradžios mokykloms kuras vežamas kai kur per 20 km.

Naujas Proistorinis Radinys.

Kaunas. — “Lietuvos Aidas” pranešė, kad “Angenburgo apskr. Sabalių dvare, kasant griovį, atrastas retas proistorinių laikų įrankis — kaplys, susidedas iš dviejų dalių. Rankena padaryta iš briedžio rago, kurio viename gale įspraustas aštriai pasmailintas šernų dantis. Rytprūsioose toks įrankis atrastas pirmą kartą, dėlto laikomas didele retybe. Vertingasis radinys, kurio amžius siekia 6000 metų, atiduotas Karaliaučiaus “Prussia” muziejaus globon.

Naujas Liudvinavo Parapijos Klebonas

Marijampolė. — Į neseniai mirusio Liudvinavo katalikų parapijos klebono Puodžiūno vietą nauju Liudvinavo parapijos klebonu Vilkapiškio yskupas paskyrė buvusį Vilkaviškio parapijos vikarą kun. Šilingą, kuris atvykęs į Liudvinavą jau perėmė tvarkyti parapiją. Svarbiausias darbas, kuris Liudvinavo katalikų parapijai ir naujam klebonui reikės artimiausioje ateityje atlikti, tai naujos Liudvinavo parapijos bažnyčios pastatymas, nes dabartinė Liudvinavo bažnyčia tėra paprastas pašvestas trobesys. Praėjusį rudenį senasis Liudvinavo klebonas kun. Puodžiūnas jau buvo paruošęs naujos Liudvinavo bažnyčios planus ir numatęs galimybes, pagal kurias dar šiais metais buvo numatyta pradėti eiti prie konkretnių bažnyčios statymo darbų.

“Kristaus Karaliaus Laivas”

2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
 Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
 Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c